

sikken. Da hun var ung, syntes jeg tidt, at hun var saa mærkeligt voksen og udviklet for sin Alder, — nu synes jeg snarere, at det er omvendt, og jeg veed ikke, hvad der skal blive af hende. — — Men det var ikke om hende, vi skulde tale. Det var om Dem, Dihmer! Hvad vil De nu?»

»Jeg?« sagde Torben, vakt op af sine Tanker. Han sad ret op og ned med Hænderne knuget om Stolens Armstykker. Hans Hoved havde løftet sig, men Ansigtet var hvidt og Blikket udslukt.

»Jeg finder mig vel nok tilrette. Min Indbildning har jo ikke faaet Tid til at gro synderligt fast hos mig. Jeg vender simpelt hen tilbage til den Tilstand, jeg befandt mig i blot for to Dage siden.«

»Ja ja. Og naar De nu kommer hjem til Deres mange Venner, der venter Dem saa længselsfuldt, saa vil De snart glemme denne Skuffelse — det tror jeg sikkert. Foreløbig vender De altsaa tilbage til Deres kære Favsingholm?«

Torben rystede afgjort paa Hovedet.

»Ikke? Men jeg forstod paa Dem igaar —.«

»Igaar er ikke idag, Fru Abildgaard. Ensomheden længes jeg ikke tilbage til; den kender jeg nu godt nok. Men Verden er jo stor, og jeg synes virkelig at trænge til at faa Øjnene rigtig op efter min lange Søvn.«

»Ja ja. De vil rejse — det er godt! Nye Ople-